

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ารายละเอียดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจาก เอกสาร และงานวิจัยต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ ดังรายละเอียดที่ผู้วิจัยได้รวบรวมเสนอไว้ ดังต่อไปนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

การจัดการแข่งขันกีฬาสเปเชียลโอลิมปิก เป็นการจกกีฬาสำหรับกลุ่มบุคคลที่มีความพิการทางปัญญา หรือที่เราเรียกว่าคนปัญญาอ่อนโดยเฉพาะ เพื่อเปิดโอกาสให้เขาได้พยายามแสดงออกซึ่งความสามารถ เกิดความภาคภูมิใจ และความสนุกสนาน ซึ่งรายละเอียดเกี่ยวกับคนปัญญาอ่อน มีดังต่อไปนี้คือ

ลักษณะของคนปัญญาอ่อน

ในสังคมมนุษย์ถ้าหาก เราจะจำแนกบุคคลโดยใช้ระดับสติปัญญา เป็นเกณฑ์ในการจำแนกแล้ว ก็จะพบความแตกต่างระหว่างบุคคล บางคนอาจจะมีระดับสติปัญญาเป็นเลิศ ระดับปัญญาเป็นปกติ ในขณะที่บางคนมีระดับสติปัญญาที่ต่ำกว่าปกติหรือปัญญาอ่อน คือ มีระดับสติปัญญาต่ำกว่า 85 ลงมา ซึ่งเราไม่สามารถที่จะแยกคนกลุ่มนี้ออกจากสังคมได้ ต้องถือว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมด้วย และควรที่จะให้เขามีโอกาสดำรงชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับบุคคลปกติได้ตามอัฏภาพ

มูลนิธิช่วยคนปัญญาอ่อนในพระบรมราชูปถัมภ์ (2524) ได้ให้ความหมายของคำว่า "ปัญญาอ่อน" ไว้ว่า หมายถึง สภาทหารพัฒนาจิตใจที่ล่าช้า หรือหยุดชะงักในระหว่างการเจริญเติบโตของสมองทำให้ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมและมีการเจริญเติบโตที่ไม่เหมาะสมกับวัย

นัคดา ทิรัณวัศมี (2521) กล่าวถึงบัณฑิตก่อนว่า หมายถึงสภาพที่บกพร่อง หรือไม่สมบูรณ์ในด้านความเจริญของสมอง ทำให้สมองพัฒนาช้า หรือหยุดการพัฒนาอันเป็นเหตุให้บุคคลนั้นเรียนรู้ไม่ค่อยได้ มักมีพัฒนาการช้ามาตั้งแต่วัยทารก เช่น เดินช้า พูดได้ช้ากว่าที่ ๖ น่อง ๖ นิ้ว เรียนรู้ไม่ค่อยได้โดยเฉพะอย่างยิ่งในด้านนามธรรมและด้านการใช้ความคิดหาเหตุผล ความจำไม่ดี สืบหลังกว่าเด็กปกติมากหรือน้อยตามสติปัญญา ระดับสมองที่ต่ำกว่าอายุจริง สามารถเข้ากับเด็กปกติที่มีอายุเท่ากันไม่ค่อยได้ ชอบเล่นกับเด็กที่มีอายุจริงต่ำกว่า ถูกชักจูงได้ง่าย ในวัยประกอบอาชีพมักจะหางานหายาก หรือมักจะหางานที่ต้องใช้ฝีมือหรือความรู้ไม่ได้ ปรับตัวไม่ค่อยเป็น สังคมไม่ค่อยยอมรับ

วาริ ทิระจิตร (2531) ได้กล่าวถึงลักษณะร่างกาย และพฤติกรรมของเด็กที่บัณฑิตก่อน ไว้ดังนี้ คือ

ลักษณะทางร่างกาย

1. ลักษณะทางร่างกายของเด็กบัณฑิตก่อน มักมีรูปร่างไม่สมประกอบ มือเท้าใหญ่กว่าปกติ บางคนมีลักษณะแฉะแกรน บางคนก็สูงใหญ่ผิดปกติ
2. ศีรษะ จะมีลักษณะหลิมเล็ก หรือใหญ่ผิดปกติจนเห็นได้ชัดเจน บางคนศีรษะใหญ่จนร่างกายไม่อาจจะทานน้ำหนักได้ บางรายศีรษะบิด เบี้ยวและแบน
3. ผม เส้นผมมักหยานแข็ง
4. ตา มักหรี่เล็ก มักเป็นโรคเกี่ยวกับตา เช่น ตาแดง ตาแฉะ หรือสายตาสั้นผิดปกติ
5. หู ลักษณะรูปหูมักผิดปกติ ส่วนมากมักเป็นโรคหูตึง
6. ริมฝีปากหนา มักมีน้ำลายไหล
7. ลิ้น จะโผล่เกินขนาด จนดูคับปาก หรือเป็นปากนกกระจอก
8. ผิวหนังหยาบกร้าน เป็นแผลง่าย มักเป็นโรคผิวหนัง

ลักษณะทางพฤติกรรม

เด็กบัณฑิตก่อนจะพูดได้ช้ากว่าปกติ การฟังมักเข้าใจช้า และผิดพลาด เดินวิ่งไม่ค่อยคล่องแคล่ว ชอบเล่นกระดานเพลง ๆ และทำผิด ถูกชักจูงได้ง่าย ความจำไม่ดี อารมณ์อ่อนไหวง่าย กินจุ ว่างเหงา หวานอ่อน เด็กลักษณะนี้มักขาดสมาธิ และมีความสนใจ ช่วงสั้น ๆ เท่านั้น ชอบการเอาอย่างหรือเลียนแบบผู้อื่น

ผดุง อารยะวิญญู (2523) ได้กล่าวถึง ลักษณะทางจิตวิทยาของเด็กบัณฑิตก่อนประเภทที่เรียนได้ ไว้ดังนี้ คือ

1. มีความบกพร่องทางการรับรู้ และการเคลื่อนไหว ถึงแม้จะมีรูปร่างปกติ ไม่มี ความบกพร่องทางการฟัง และสายตา แต่ปรากฏว่าเด็กบัณฑิตก่อนกลุ่มนี้ไม่สามารถใช้หู และตาได้ดีเท่ากับเด็กปกติ และยิ่งไปกว่านั้นเด็ก เหล่านี้ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ดีเท่าที่ควร
2. ไม่มี ความอดทน เมื่อมีความผิดหวัง เด็กมักจะแสดงอารมณ์ไม่พอใจออกมาทันที
3. ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เด็กบัณฑิตก่อนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เนื่องจากประสบความล้มเหลวซ้ำแล้วซ้ำอีก
4. มีความสนใจสั้น ซึ่งอาจจะเนื่องมาจากความล้มเหลวในด้านการเรียน จิตใจไม่มั่นคงในขณะที่เรียนหนังสือ ผลของการมีความสนใจสั้นนี้เองทำให้เด็ก เรียนได้ไม่ดี
5. มีความสามารถทางภาษาคำ ความสามารถทางภาษาเป็นเครื่องวัดระดับ สติบัณฑิตอย่างหนึ่ง เด็กที่มีความสามารถทางภาษาสูง มักจะมีสติบัณฑิตสูง ดังนั้นการที่เด็ก บัณฑิตก่อนมีความสามารถทางภาษาคำ จึง เป็นปรากฏการณ์ปกติของเด็กประเภทนี้
6. มีผลการเรียนต่ำ โดยเฉพาะผลการเรียนคณิตศาสตร์ ภาษา ในทักษะ การอ่านและการเขียน
7. ไม่ชอบเล่นกับเด็กวัยเดียวกัน เด็กบัณฑิตก่อนชอบเล่นกับเด็กที่มีอายุอ่อน กว่าไม่ชอบเล่นกับเด็กวัยเดียวกัน ทั้งนี้เพราะอายุสมองใกล้เคียงกับเด็กที่มีอายุอ่อนกว่า เด็ก บัณฑิตก่อน จึง เข้ากันได้ดีกับเด็กที่มีอายุอ่อนกว่า จึงไม่ชอบเล่นกับเด็กที่มีอายุเท่ากัน

สาเหตุของการเป็นปัญญาอ่อน

อาจจำแนกได้ 3 กรณี คือ

1. สาเหตุจากสภาพทางร่างกายของเด็กเอง (Organic Causes)

ความบกพร่องทางสมองหรือร่างกาย ของเด็กนั้นอาจเกิดขึ้นตั้งแต่ยังเป็นทารกอยู่ในครรภ์มารดา ขณะกำลังคลอด หรือเมื่อใกล้คลอดแล้วก็ได้ ในระยะที่ยังอยู่ในครรภ์มารดานั้นหาก เด็กได้รับเชื้อโรคบางชนิดจากมารดา เช่น ในรายที่แม่เป็นเหือด (หรือหัดเยอรมัน) ซิฟิลิส ไรทิกเป็นพิษขณะตั้งครรภ์ ก็มักทำให้ลูก เป็นเด็กปัญญาอ่อนและหรือมีอาการผิดปกติอื่น ๆ บางรายก็จะคลอดก่อนกำหนด

การบาดเจ็บขณะคลอดก็เป็นสาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการเป็นปัญญาอ่อนขณะคลอด ถ้าระบบประสาทส่วนกลาง (CNS) ได้รับความกระทบกระเทือน เช่น การใช้อุปกรณ์การท่าคลอดไม่ถูก หรือขาดออกซิเจนนานเกินในบางเซลล์สมองบางส่วน ถูกทำลาย หากรอดชีวิตก็มักจะมีตัวเขียวและสมองจะทำหน้าที่ไม่เต็มที่

ในระยะคลอดก็เช่นกัน หากเด็กได้รับเชื้อโรคชนิดหนึ่งที่ทำลายระบบประสาทส่วนกลาง ก็จะทำให้เซลล์สมองถูกทำลายได้ เช่น การเป็นไข้สูงจากเชื้อไวรัส ในกรณีป่วยเป็นไข้ขึ้นสมอง การกินสารเป็นพิษ เช่น ตะกั่ว ยาพิษ ตลอดจนอุบัติเหตุต่าง ๆ ผลที่ตามมาก็คือ การเป็นปัญญาอ่อน

2. สาเหตุจากพันธุกรรม (Genetic Causes)

ลักษณะถ่ายทอดทางพันธุกรรม เช่น มองโกลิซึม (Mongolism) ซึ่งเกิดจากการมีจำนวนโครโมโซมมากเกินไป หรือความผิดปกติของระบบการเผาผลาญอาหารในร่างกายมาแต่กำเนิด เป็นต้น

3. สาเหตุจากวัฒนธรรม (Cultural factors)

สภาพแวดล้อมทางสังคม ซึ่งมีบทบาทมาก่อนเกิด เช่น สภาพการกินของแม่ขณะตั้งครรภ์ หรือความเชื่อ และวิธีการในการท่าคลอด ตลอดจนการเลี้ยงดูที่มีผลต่อความเจริญทางสติปัญญาของเด็ก และเป็นตัวที่ทำให้ความเจริญเป็นไปอย่างล่าช้าหรือรวดเร็วได้ เด็กประเภทนี้อาจเป็นเพียงเด็ก เรียนช้าก็ได้ และหากได้รับการส่งเสริมในการจัดการศึกษาที่เหมาะสมก็อาจจะช่วยเหลือชดเชย

ประเภทของ เด็กปัญญาอ่อน

พจนานุกรม อารยะวิทย์ (2523) แบ่ง เด็กปัญญาอ่อนออกเป็น 5 ประเภท ตามระดับสติปัญญา ดังนี้ คือ

1. เด็กปัญญาอ่อนที่มีระดับสติปัญญาต่ำมาก (Profoundly Mentally Retarded) คือ มีระดับสติปัญญา ระหว่าง 0 - 20 ช่วยตัวเองไม่ได้ มีภาษาน้อยมาก มีปัญหาในการเคลื่อนไหว
2. เด็กปัญญาอ่อนที่มีระดับสติปัญญาต่ำ (Severely Mentally Retarded) คือ มีระดับสติปัญญา ระหว่าง 21 - 35 ช่วยตัวเองได้บ้างแต่ยังต้องการความช่วยเหลือ มีภาษาน้อย และยังมีปัญหาในการเคลื่อนไหว
3. เด็กปัญญาอ่อนที่ฝึกได้ (Trainable Mentally Retarded) คือ มีระดับสติปัญญา ระหว่าง 36 - 51 ช่วยตัวเองได้ สอนให้พูดได้ แต่มีภาษาจำกัด มีการเคลื่อนไหวที่คล่องกว่าสองพวกแรก
4. เด็กปัญญาอ่อนที่เรียนได้ (Educable Mentally Retarded) คือ มีระดับสติปัญญา ระหว่าง 52 - 67 สามารถพูดและสื่อความหมายได้ เคลื่อนไหวได้คล่อง ช่วยตนเองได้ เรียนในระดับประถมศึกษาได้และเรียนวิชาชีพง่าย ๆ ได้
5. เด็กปัญญาอ่อนที่มีระดับสติปัญญาค่อนข้างสูง ซึ่งค่อนข้างสูงในที่นี้ หมายถึง สูงสำหรับพวกปัญญาอ่อน นั่นคือ ถึงแม้จะสูงก็ยังจัดว่าเป็นปัญญาอ่อนอยู่นั่นเอง คือ มีระดับสติปัญญา ระหว่าง 68 - 85 พวกนี้จะช่วยตัวเองได้ สอนพูดได้ เรียนหนังสือในระดับประถมศึกษาได้ปรับตัวและอยู่ในสังคมได้ ประกอบอาชีพง่าย ๆ เลี้ยงตนเองได้

อาจกล่าวถึงลักษณะทั่วไปของเด็กปัญญาอ่อนได้ว่า เด็กปัญญาอ่อนมักมีร่างกายอ่อนแอกว่าเด็กธรรมดา บางรายก็มีรูปร่างลักษณะที่ผิดปกติจนเห็นได้ชัด เช่น แคระแกรน ศีรษะหลิม หน้าตาอ่อนกว่าอายุมาก การเจริญเติบโตล่าช้าทุกด้าน รวมทั้งพัฒนาการทางภาษาก็เช่นกัน บางรายพูดไม่ชัดหรือมีความผิดปกติทางการพูด ความจำไม่ดี ความสนใจอยู่ในช่วงสั้น ชอบเล่นมากกว่าชอบเรียน แต่ก็เล่นอะไรไม่ได้นาน เพราะช่วงความสนใจจะสั้น บางรายมีอาการรุนแรง เอาแต่ใจ หากถูกยับยั้งก็มักมีพฤติกรรมก้าวร้าว เช่น ทุบการขว้างปาสิ่งของ หรือทำร้ายตนเอง

โดยไม่มีคำนึงถึงภัยใด ๆ ที่จะบังเกิดตามมา บางคนนั้นก็ไม่อาจจะแก้ปัญหาก็ช่วยตัวเองได้ เด็กที่มีความพิการทางปัญญา ซึ่งมีพัฒนาการที่แตกต่างจากเด็กปกติทั่วไปนั้น ก็มีความจำเป็น และมีความต้องการที่จะได้รับการพัฒนาศักยภาพที่มีอยู่ให้ดีที่สุด ได้มีโอกาสฝึกฝนตนเองจาก กิจกรรมต่าง ๆ ที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการในทุก ๆ ด้าน คือ ทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญาตามสภาพของคน และสามารถที่จะดำรงชีวิตร่วมกับคนอื่น ๆ ได้

กีฬาเป็นกิจกรรมสำคัญที่จะช่วยพัฒนามนุษย์ ในทุก ๆ ด้านให้อยู่ในสังคมได้ ไม่ว่า บุคคลนั้นจะมีลักษณะเช่นไรก็ตาม และสิ่งที่จะเป็นแรงกระตุ้นได้ดี ก็ด้วยการแข่งขันภายใต้กฎ กติกาที่วางไว้อย่างแน่นอน ดังนั้นจึงได้มีการนำเอากีฬามาเป็นสื่อในการพัฒนาคนพิการ ทางปัญญา โดยได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬาสเปเชียลโอลิมปิกขึ้นมา

กีฬาสเปเชียลโอลิมปิก คือ โครงการฝึกสอนและแข่งขันกีฬานานาชาติ สำหรับบุคคลปัญญาอ่อนที่มีระดับเชาวน์ปัญญา 75 และต่ำกว่า โครงการนี้จะจัดกิจกรรมกีฬาให้ ผู้พิการทางปัญญาทุกระดับความสามารถมีโอกาสเข้าแข่งขัน และมีโอกาสชนะอย่างมีเหตุผล โดยวิธีการแบ่งกลุ่มที่คำนึงถึงความสามารถเฉพาะรายเป็นเกณฑ์ โครงการนี้เริ่มจัดขึ้นเมื่อ ปี ค.ศ. 1968 ในสหรัฐอเมริกา จากความคิดที่ว่าคนพิการทางปัญญาทุกระดับความสามารถ ควรมีโอกาสได้พัฒนาและแสดงความสามารถให้ประจักษ์แก่ครอบครัว และสังคม โดยเข้า กิจกรรมที่หาเป็นสื่อ กีฬาสเปเชียลโอลิมปิก ให้โอกาสผู้พิการทางปัญญาโดยทั่วถึง เพราะ ไม่มีอาการจำกัดวัย คือนักกีฬาสเปเชียลโอลิมปิกมีตั้งแต่อายุ 8 ปี ขึ้นไป จนถึงวัยชราและ ทุกระดับความสามารถ การจัดกลุ่มผู้เข้าแข่งขันและประเภทกีฬา จะคำนึงถึงระดับ ความสามารถ ช่วงอายุ และความถนัดของแต่ละบุคคลเป็นเกณฑ์ตัดสิน

หลักปรัชญาที่สำคัญของสเปเชียลโอลิมปิก คือ รักษาแบบฉบับและคุณภาพของ กีฬาโอลิมปิก ให้เหมือนกับที่ใคร่ชื่อว่า สเปเชียลโอลิมปิก ใช้กิจกรรมกีฬาเป็นสื่อ เสริมสร้างคนพิการ ทางปัญญาทั้งทางร่างกาย จิตใจ ทักษะสังคม อารมณ์และความเชื่อมั่นในการแสดงออกให้ โอกาสคนพิการทางปัญญา โดยพยายามกระทำสิ่งที่สังคมจะรับรู้ให้เกียรติและสนับสนุนตามสมควร

จุดประสงค์ของการจัดกีฬาสเปเชียลโอลิมปิก

1. เพื่อส่งเสริมบุคคลพิการทางปัญญา ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
2. เพื่อขยายระดับความสามารถของนักกีฬาปัญญาอ่อน ใ้ใช้กิจกรรมกีฬาเป็นการท้าทาย
3. เพื่อสร้างโอกาสให้แก่บุคคลพิการได้ถึงความเบิกบานสนุกสนาน และภูมิใจในความสามารถเฉพาะตน
4. เพื่อสร้างความสัมพันธ์ในกลุ่มผู้พิการทางปัญญา ระหว่างผู้พิการกับครอบครัวและญาติมิตรของครอบครัว และระหว่างผู้พิการกับชุมชน

ความเป็นมาของสเปเชียลโอลิมปิกประเทศไทย

เมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2530 เวอร์จิเนีย เคอร์คูค (Virginia Kirkwood) ที่ปรึกษาของสเปเชียลโอลิมปิก ได้รับมอบหมายจาก ฮอน ซาร์เจนท์ ชลิเวอร์ (Hon Sargent Shriver) ประธานของสเปเชียลโอลิมปิก เชิญบุคคลและกรรมการจากองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องรวมทั้งกรรมการของมูลนิธิช่วยคนปัญญาอ่อนแห่งประเทศไทย เข้าร่วมประชุมเพื่อให้ประเทศไทยจัดส่งนักกีฬา (เฉพาะผู้พิการทางสติปัญญา) เข้าร่วมแข่งขันเป็นครั้งแรกในการแข่งขันกีฬาสเปเชียลโอลิมปิกฤดูร้อนในปี 1987 (1987 International Summer Special Olympic Games) ที่เมืองเซาท์เบย์ รัฐอินเดียนา ประเทศสหรัฐอเมริกา และยังแนะนำให้จัดกีฬาสำหรับคนพิการภายในประเทศไทย ตามแบบอย่างสเปเชียลโอลิมปิกด้วย

เนื่องจากการส่งนักกีฬาเข้าแข่งขันจำเป็นต้องมีองค์กรใดองค์กรหนึ่ง เป็นเจ้าของเรื่อง หรือเป็นแกนกลางประสานงาน ที่ประชุมจึงมีความเห็นว่ามูลนิธิช่วยคนปัญญาอ่อนแห่งประเทศไทย เหมาะสมที่จะรับหน้าที่ ซึ่งมูลนิธิช่วยคนปัญญาอ่อนแห่งประเทศไทยก็ได้รับเรื่องนี้ไว้เป็นโครงการหนึ่งของมูลนิธิช่วยคนปัญญาอ่อนแห่งประเทศไทย

วัตถุประสงค์ของกีฬาสเปเชียลโอลิมปิกประเทศไทย มีดังต่อไปนี้

1. ทำกิจกรรมที่จะส่งเสริมทั้งสุขภาพกาย และสุขภาพจิตของบุคคลปัญญาอ่อนในประเทศไทย
2. เป็นการรวมครอบครัวของบุคคลปัญญาอ่อน และผู้ปฏิบัติงานด้านปัญญาอ่อนให้ได้มีโอกาสพบปะและร่วมกันสร้างสรรกิจกรรมเพื่อบุคคลปัญญาอ่อน
3. ประชาสัมพันธ์ให้บุคคลทั่วไปเข้าใจสภาวะของคนปัญญาอ่อน และอาจเข้ามามีส่วนร่วมสนับสนุนด้วยความเต็มใจ
4. ทำให้บุคคลปัญญาอ่อนทั้ง เด็ก และผู้ใหญ่ (เกณฑ์การรับนักกีฬากำหนดไว้ว่า เยาว์ปัญญาต่ำกว่า 75 อายุตั้งแต่ 8 ปี ขึ้นไป) ได้มีโอกาสฝึกซ้อมกีฬา ซึ่งจะเป็นการช่วยพัฒนาทักษะทางการเคลื่อนไหว

ประเทศไทยได้เป็นสมาชิกสเปเชียลโอลิมปิกสากล อันดับ 3 เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. 2531 และจากการส่งนักกีฬาจากโรงเรียนปัญญาพิการ และโรงเรียนราชานุกูลเข้าร่วมแข่งขันสเปเชียลโอลิมปิก ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา นั้นนักกีฬาทีมชาติไทยได้เหรียญทอง 1 เหรียญ และเหรียญทองแดง 5 เหรียญ ซึ่งทำให้นักกีฬากาญจิมใจ และรักการเล่นกีฬายิ่งขึ้น แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ การได้เป็นผู้หาชื่อเสียงให้แก่ประเทศไทย

เมื่อวันพฤหัสบดีที่ 9 มีนาคม 2532 ประเทศไทยได้จัดกีฬาสเปเชียลโอลิมปิกขึ้นเป็นครั้งแรก ณ สนามกีฬาหัวหมาก คณะกรรมการกีฬาสเปเชียลโอลิมปิกประเทศไทยจะจัดงานกีฬาสเปเชียลโอลิมปิกขึ้นทุกปี เพื่อเป็นการฝึกฝนนักกีฬาสเปเชียลโอลิมปิกของประเทศไทยให้ได้ใช้ความสามารถในการแข่งขันกีฬาสเปเชียลโอลิมปิกสากล ซึ่งจะจัดขึ้นทุก 4 ปี ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

พัฒนาชาติ กฤติบวร (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา" เพื่อศึกษาปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา โดยส่งแบบสอบถามไปยังคณะกรรมการบริหารของวิทยาลัยพลศึกษา 50 คน คณะกรรมการดำเนินการแข่งขัน 50 คน และผู้ควบคุมนักกีฬา 50 คน ผลการวิจัยพบว่า กีฬาวิทยาลัยพลศึกษาสนองวัตถุประสงค์ของการจัดการแข่งขันเป็นส่วนมาก และประสบปัญหาทางด้านงบประมาณและบุคลากร

วิระพงษ์ บางท่ามัน (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการกีฬาจังหวัด" เพื่อศึกษาปัญหาการจัดและดำเนินการกีฬาจังหวัดของเจ้าหน้าที่กีฬาทุกจังหวัด โดยสร้างแบบสอบถามแบบให้ตรวจสอบ มาตราส่วนประเมินค่าและแบบปลายเปิด โดยส่งแบบสอบถามไปยังเจ้าหน้าที่กีฬาจังหวัด 144 คน ผลการวิจัยพบว่าปัญหาส่วนใหญ่ที่เจ้าหน้าที่ประสบปัญหามาก คือ การขาดแคลนในด้านงบประมาณในการดำเนินงาน จำนวนเจ้าหน้าที่กีฬาจังหวัด อุปกรณ์และสนามกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินกีฬา ตลอดจนขาดการเอาใจใส่ของผู้บริหารงานจังหวัด

ไชยรัตน์ คุณาชีวะ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย" โดยส่งแบบสอบถามไปยังคณะกรรมการบริหาร คณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย จำนวน 17 คน คณะกรรมการดำเนินการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย ครั้งที่ 8 จำนวน 100 คน ผู้จัดการทีมกีฬามหาวิทยาลัย 100 คน และหัวหน้าทีมกีฬา ซึ่งเป็นตัวแทนของนักกีฬาประมาณ 100 คน การวิจัยพบว่า การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย สอนองวัตถุประสงค์ของการจัดการแข่งขันเป็นส่วนมาก และประสบปัญหาทางด้านงบประมาณ และบุคลากร

เบญจวรรณ วงศ์สวรรค์พร (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬา เขตแห่งประเทศไทย" การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬา เขตแห่งประเทศไทย โดยส่งแบบสอบถามไปยังคณะกรรมการอำนวยการกีฬาเขต 30 คน คณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาเขต 170 คน ผลการวิจัยพบว่าปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทย ที่เป็นปัญหามาก คือ การประสานงานของกรรมการฝ่ายต่าง ๆ งบประมาณในการจัดการแข่งขันไม่เพียงพอ งบประมาณที่ได้รับจาก อสท. ล่าช้า ทำให้มีปัญหามหาการเตรียมงานด้านต่าง ๆ การเบิกจ่ายมีขั้นตอนมาก เกินไป เบี้ยเลี้ยงที่นักกีฬาได้รับไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย สถานที่พักและอุปกรณ์เครื่องนอนมีจำนวนไม่เพียงพอ สนามแข่งขันมีอาณาบริเวณและที่นั่งคูกีฬาน้ำไม่เพียงพอต่อคนชม

ชัชวาลย์ เจริญฉลาด (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ผู้จัดเกี่ยวกับปัญหาการจัด และดำเนินการแข่งขันกีฬานักเรียนของจังหวัดในส่วนบุคคล" การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ผู้จัดเกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬานักเรียนของจังหวัดต่าง ๆ ในส่วนบุคคล โดยส่งแบบสอบถามไปยังเจ้าหน้าที่ผู้จัดเกี่ยวกับการจัด และดำเนินการแข่งขันกีฬานักเรียน จำนวน 72 จังหวัด ๆ ละ 2 คน รวม 144 คน ได้รับแบบสอบถามคืน 119 ชุด คิดเป็นร้อยละ 82.71 ผู้ทำการวิจัยพบว่า ปัญหาที่เจ้าหน้าที่ผู้จัดเกี่ยวกับการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬานักเรียนที่ประสบมากที่สุด คือ งบประมาณไม่เพียงพอ งบประมาณส่งมาล่าช้า อุปกรณ์ราคาแพง ซากสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายนักกีฬา ผู้ฝึกสอนมุ่งแต่ให้นักเรียนเอาชัยชนะ ผู้บริหารโรงเรียนส่งหลักฐานเกี่ยวกับนักกีฬาที่เข้าแข่งขันล่าช้ากว่ากำหนด และมุ่งหวังผลชนะเพื่อชื่อเสียงของโรงเรียน นักกีฬามุ่งหวังชัยชนะมากเกินไป และมีเวลาฝึกซ้อมไม่เพียงพอ ผู้ตัดสินกีฬาแต่ละประเภทไม่เพียงพอ ซากโอกาสในการเข้ารับารอบรมศึกษาที่ปรับปรุงใหม่ ผู้ตัดสินมีงานานหน้าที่มาก เกินไป นักเรียน (ผู้ดู) ไม่เข้าเฝ้าศึกษาแข่งขัน และเจ้าหน้าที่จัดกีฬานักเรียนในจังหวัดไม่เพียงพอ

เคชา เกียรติศิริ (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัด และดำเนินการแข่งขันกีฬาเขตกรมการฝึกหัดครู" การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาเขตกรมการฝึกหัดครู และเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาเขตกรมการฝึกหัดครูของคณะกรรมการจัดการแข่งขัน ผู้ควบคุมทีมและหัวหน้าทีมนักกีฬา โดยส่งแบบสอบถามไปยังคณะกรรมการจัดการแข่งขัน จำนวน 150 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืน 110 ชุด คิดเป็นร้อยละ 78 ผู้ควบคุมทีม จำนวน 150 คน ได้รับแบบสอบถามคืนมา 126 ชุด คิดเป็นร้อยละ 84 และหัวหน้าทีม นักกีฬา จำนวน 100 คน ได้รับแบบสอบถามคืนมา 78 ชุด คิดเป็นร้อยละ 78 รวมส่งแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 ชุด ได้รับกลับคืนมา 321 ชุด คิดเป็นร้อยละ 80.25 ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัด และดำเนินการแข่งขันกีฬาเขตกรมการฝึกหัดครูที่ประสบปัญหาทางด้านงบประมาณ ได้แก่ งบประมาณการจัดการแข่งขันไม่เพียงพอ งบประมาณที่ได้รับสนับสนุนจากกรมการฝึกหัดครูไม่เพียงพอ งบประมาณที่ได้รับจากกลุ่ม วิทยาลัยครูต่าง ๆ ลำบาก ทำให้มีปัญหามาตรการเตรียมการด้านต่าง ๆ การวางแผนร่วมกันของแผนกต่าง ๆ ในการใช้งบประมาณไม่ประสานงานกันเท่าที่ควร ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกในการแข่งขัน สนามกีฬาบางประเภทที่มีที่นั่งดูกีฬาของผู้ชมไม่เพียงพอ สนามแข่งขันมีห้องน้ำไม่เพียงพอ ด้านการจัดและดำเนินการแข่งขันกลุ่มวิทยาลัยครูต่าง ๆ ส่งรายชื่อนักกีฬาลำบาก ทำให้ปัญหาในการจัดกีฬาบางประเภท กลุ่มวิทยาลัยครูส่วนใหญ่ส่งรายชื่อพร้อมหลักฐานของนักกีฬามือครบและไม่ถูกต้องตามระเบียบการแข่งขัน ด้านที่พักและอาหารสถานที่พักไม่เพียงพอ

พิศิษฐ์ ไตรรัตน์ผดุงผล (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การแสดงความสามารถทางร่างกายของ เด็กมัธยมอ่อนประเภทพอเรียนได้" การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถทางด้านร่างกายของนักเรียนมัธยมอ่อนประเภทพอเรียนได้ ระดับความสามารถทางสติปัญญา 50-70 ในด้านของกลไก ได้แก่ ความเร็ว ความคล่องแคล่วว่องไว ความอดทน ความแข็งแรง การทรงตัว ความเมื่อยล้าและกำลัง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็น

นักเรียนของโรงเรียนปัญญาศิกร และโรงเรียนราชานุกูล ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลตามกลุ่มอายุเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้คือ กลุ่มอายุ 5-9 ปี กลุ่มอายุ 10-12 ปี กลุ่มอายุ 13-15 ปี กลุ่มอายุ 16-18 ปี และกลุ่มที่มีความพิการอื่นร่วมด้วย ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถทางร่างกายแต่ละรายการปรากฏว่า ความสามารถในการวิ่ง 20 เมตร เฉลี่ย 5.53 วินาที ความสามารถในการยืนทรงตัวเฉลี่ย 2.96 วินาที ความสามารถในการวิ่งซิกแซก เฉลี่ย 9.50 วินาที ความสามารถในการยืนกระโดดไกล เฉลี่ย 101.95 เซนติเมตร ความสามารถในการลุกนั่ง เฉลี่ย 8.96 ครั้งใน 30 วินาที ความสามารถของแรงบีบมือข้างเฉลี่ย 6.98 กิโลกรัม ความสามารถของแรงบีบมือขวาเฉลี่ย 6.60 กิโลกรัม และความสามารถในการโยนลูกบอลลงตะกร้าเฉลี่ย 3.75 ครั้ง

2. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางสติปัญญาความสามารถทางร่างกายของเด็กปัญญาอ่อนเพียงอย่างเดียว ประเภทพอเรียนได้พบว่า กลุ่มอายุ 10-12 ปี ความสามารถทางสติปัญญาที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางกายในการวิ่ง 2 เมตร ยืนทรงตัวอยู่กับที่ วิ่งซิกแซก และคะแนนความสามารถทางร่างกายรวม แต่มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ส่วนรายการและกลุ่มอายุอื่น ไม่ปรากฏความสัมพันธ์กันในทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางสติปัญญาความสามารถทางร่างกายของเด็กปัญญาอ่อนที่มีความพิการอื่นร่วม ประเภทพอเรียนได้ อายุเฉลี่ย 12.56 ปี ปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์กันในทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4. การเปรียบเทียบความสามารถทางร่างกายของเด็กปัญญาอ่อนเพียงอย่างเดียว กับความสามารถทางร่างกายของเด็กปัญญาอ่อนที่มีความพิการอื่นร่วม ปรากฏผลดังนี้ ความสามารถเฉลี่ยในการยืนทรงตัวและความสามารถเฉลี่ยของแรงบีบมือขวาของเด็กปัญญาอ่อนเพียงอย่างเดียว แตกต่างและดีกว่าความสามารถเฉลี่ยของเด็กปัญญาอ่อน ที่มีความพิการร่วมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับความสามารถรายการอื่นไม่ปรากฏความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

5. การเปรียบเทียบความสามารถทางร่างกายแต่ละรายการระหว่างกลุ่ม ทั้ง 5 กลุ่ม พบว่า ความสามารถในการวิ่ง 20 เมตร วิ่งซิกแซก ยืนกระโดดไกลของ กลุ่มอายุ 16-18 ปี และกลุ่มอายุ 10-20 ปี กับกลุ่มที่มีความพิการอื่นร่วมไม่ปรากฏ ความแตกต่างทางสถิติคืออย่างมีนัยสำคัญทางระดับ .05

ความสามารถในการยืนทรงตัวอยู่กับที่ กลุ่มที่มีอายุ 13-15 ปี ปรากฏ ความแตกต่างกับกลุ่มอายุ 5-9 ปี และกลุ่มที่มีความพิการอื่นร่วม ส่วนกลุ่มอื่น ๆ ไม่ปรากฏ ความแตกต่างกัน

ความสามารถในการลุกนั่ง กลุ่มอายุ 16-18 ปี ปรากฏความแตกต่างกับ กลุ่มอายุ 5-9 ปี กลุ่มอายุ 10-12 ปี และกลุ่มอายุ 13-15 ปี นอกจากนี้กลุ่มที่มีความพิการ อื่นร่วมปรากฏความแตกต่างกับกลุ่มอายุ 5-9 ปี และกลุ่มอายุ 10-12 ปี แต่กลุ่มอายุ 5-9 ปี และกลุ่มอายุ 10-12 ปี ไม่ปรากฏความแตกต่างกัน และกลุ่มอายุ 13-15 ปี กับกลุ่มอายุ 5-9 ปี ไม่ปรากฏความแตกต่างกันเช่นเดียวกัน

ความสามารถของแรงบีบมือซ้าย กลุ่มอายุ 5-9 ปี กับกลุ่มอายุ 10-12 ปี ไม่ปรากฏความแตกต่างกัน แต่กลุ่มอื่น ๆ ปรากฏความแตกต่างกัน

ความสามารถของแรงบีบมือขวา กลุ่มอายุ 5-9 ปี กลุ่มอายุ 10-12 ปี และกลุ่มที่มีความพิการอื่นร่วมต่างก็ไม่ปรากฏความแตกต่างกันและกัน และทั้ง 3 กลุ่มปรากฏ ความแตกต่างกับกลุ่มอายุ 13-15 ปี และกลุ่มอายุ 16-18 ปี ตามลำดับ และยังพบว่า กลุ่มอายุ 13-15 ปี กับกลุ่มอายุ 16-18 ปี มีความแตกต่างกัน

ความสามารถในการโยนลูกบอลลงตะกร้าของเด็กปกติก่อนทั้ง 5 กลุ่ม ไม่ปรากฏความแตกต่างกัน

ธรรมเสถียร รัตติเสถียร (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของ คณะกรรมการจัดการแข่งขันผู้ควบคุมนักกีฬา และนักกีฬาเกี่ยวกับปัญหาการจัดและการดำเนินการ ในการแข่งขันกีฬาภายในกองทัพ" การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็น ของคณะกรรมการจัดการแข่งขัน ผู้ควบคุมนักกีฬาและนักกีฬาเกี่ยวกับปัญหาการจัดและการ ดำเนินการแข่งขันกีฬาภายในกองทัพ และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของคณะกรรมการ

จัดการแข่งขันผู้ควบคุมนักกีฬาและนักกีฬาต่อบัญหาการจัดการแข่งขันกีฬาภายในกองทัพ โดยส่งแบบสอบถามไปยังคณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาในกองทัพ จำนวน 160 คน ผู้ควบคุมนักกีฬา จำนวน 160 คน และนักกีฬา จำนวน 200 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา คิดเป็นร้อยละ 83.84 ผลการวิจัยปรากฏว่า การจัดการและการดำเนินการในการแข่งขันกีฬาภายในกองทัพ คณะกรรมการจัดการแข่งขัน ผู้ควบคุมนักกีฬาและนักกีฬา มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การจัดการแข่งขันกีฬาภายในกองทัพ สนองวัตถุประสงค์ อยู่ในระดับมาก ปัญหาด้านการจัดการและการดำเนินการแข่งขัน และปัญหาด้านงบประมาณ มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย และปัญหาด้านบุคลากรประสบปัญหาอยู่ในระดับมาก ส่วนปัญหาด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า คณะกรรมการจัดการแข่งขัน มีความคิดเห็นแตกต่างกับผู้ควบคุมนักกีฬา และนักกีฬา

สมบัติ จันทร์ผ่องศรี (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของ คณะกรรมการอำนวยการแข่งขัน และคณะกรรมการจัดการแข่งขันเกี่ยวกับปัญหาการจัดการและดำเนินการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 1" การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของคณะกรรมการอำนวยการแข่งขัน และคณะกรรมการจัดการแข่งขันเกี่ยวกับ ปัญหาการจัดการและดำเนินการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 1 และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างคณะกรรมการอำนวยการแข่งขันกับคณะกรรมการจัดการแข่งขันเกี่ยวกับ ปัญหาการจัดการและดำเนินการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 1 โดยส่งแบบสอบถามไปยัง คณะกรรมการอำนวยการแข่งขัน 34 ชุด ได้รับแบบสอบถามคืนมา 25 ชุด คิดเป็นร้อยละ 73.53 คณะกรรมการจัดการแข่งขัน 144 ชุด ได้รับแบบสอบถามคืนมา 108 ชุด คิดเป็น ร้อยละ 74.72 ผลการวิจัย พบว่าคณะกรรมการอำนวยการแข่งขันและคณะกรรมการจัดการแข่งขัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติที่ประสบปัญหา โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านการเงิน ส่วนด้านอื่น ๆ ประสบปัญหาอยู่ในระดับน้อย และ เมื่อ เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างคณะกรรมการอำนวยการแข่งขันกับคณะกรรมการ จัดการแข่งขันเกี่ยวกับปัญหาการจัดการและดำเนินการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ พบว่าไม่มี ความแตกต่างกัน

วิรัช รักษาสกุล (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและความต้องการในการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา" การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการในการจัด และดำเนินการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา โดยส่งแบบสอบถามไปยังคณะกรรมการจัดการแข่งขัน 50 คน และคณะกรรมการดำเนินการแข่งขัน 250 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด 261 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 87 ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษาด้านต่าง ๆ ที่พบอยู่ในระดับมาก คือ ปัญหาด้านการจัดหาสูจิบัตรและประกาศนียบัตร ได้แก่ การส่งรายชื่อนักกีฬาล่าช้า ทำให้การจัดพิมพ์ล่าช้า ปัญหาด้านยานพาหนะ ได้แก่ ความล่าช้าจากการจราจร ปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์ ได้แก่ การประชาสัมพันธ์ทางวิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์มีน้อย และปัญหาการขาดงบประมาณในการจัดและดำเนินการการแข่งขัน

2. ความต้องการในการจัดและดำเนินการการแข่งขันนั้น พบว่าคณะกรรมการจัดการแข่งขันและคณะกรรมการดำเนินการแข่งขัน ต้องการให้การจัดการแข่งขันดำเนินการต่อไปอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง และให้เสร็จสิ้นภายใน 3 วัน โดยผลัดเปลี่ยนกันเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค สนับสนุนนักศึกษาให้เข้าร่วมการแข่งขันให้มากขึ้น ควรจะให้ประธานอนุกรรมการ เป็นผู้คัดเลือกคณะกรรมการดำเนินการแข่งขัน กรรมการผู้ตัดสินไม่ควร เป็นอาจารย์แต่ละวิชาเขต และควรจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติม

งานวิจัยในต่างประเทศ

ออสเบอร์น (Osbourne, 1970) ได้ศึกษาวิจัยผลของโปรแกรมบรรดิกการทางพลศึกษาต่อการปรับตัวทางสังคม โดยแบ่งเด็กมัธยมอ่อนออกเป็น 2 กลุ่ม และเด็กปกติ 1 กลุ่ม จัดกิจกรรมโปรแกรมบรรดิกการทางพลศึกษาวันเว้นวันตลอดระยะเวลา 1 ภาคการศึกษา หลังจากนั้นทำการทดลองและ เปรียบเทียบผลด้วยแบบทดสอบพัฒนาผลของลินคอล์น โรเซอร์เรลล์ี ครรชนี้การปรับตัวทางสังคมของโคเวลและมาตราส่วนประเมินค่าบุคลิกภาพของโคเวล ผลจากการศึกษาพบว่า

1. เด็กปัญญาอ่อนประเภทพอเรียนได้ เข้าร่วมกิจกรรมของโปรแกรมที่จัดให้มีความสนใจมากกว่าเด็กปกติ
2. การจัดกิจกรรมทางพลศึกษา โดยปกติและโปรแกรมบรรดิกการ ไม่มีความแตกต่างกันในเชิงพัฒนาการของ เด็กปัญญาอ่อน
3. โปรแกรมบรรดิกการทางพลศึกษา ช่วยพัฒนาการทางสังคมดีกว่า โปรแกรมพลศึกษาทั่วไป

ฮอลลิงสวอร์ธ (Hollingsworth, 1971) ได้วิจัยเปรียบเทียบความสามารถทางกลไกระหว่าง เด็กปัญญาอ่อนกับเด็กที่มีอายุสมอง และอายุปฏิทินเท่ากัน โดยใช้แบบทดสอบทางกลไกของลินคอล์น โจ เซอร์เรลล์ ผลการวิจัยพบว่า

1. คะแนนทักษะทางกลไกของ เด็กปัญญาอ่อน และ เด็กปกติกลุ่มอายุ 8-10 ปี พบว่าเด็กปกติทำคะแนนได้สูงกว่า เด็กปัญญาอ่อน
2. ความสามารถด้านทักษะทางกลไกของ เด็กปัญญาอ่อน นานาเปรียบเทียบ กับเด็กปกติที่มีอายุสมองเท่ากัน ปรากฏว่าเด็กปัญญาอ่อนทำได้ดีกว่า
3. ยังหาข้อสรุปไม่ได้ว่าควรจัดชั้นเรียนให้เด็กปัญญาอ่อนกับเด็กปกติรวมกัน ควรจัดแยกระหว่าง พวกที่มีอายุสมองระหว่าง พวกที่มีอายุสมองเท่ากัน และพวกที่มีอายุปฏิทินเท่ากัน

อีเบล (Ebel, 1971) ได้วิจัยเกี่ยวกับผลของการฝึกแรมบ์สันต่อกลไกของการทรงตัวในเด็กปัญญาอ่อน อายุ 14-16 ปี โดยให้ทดสอบการทรงตัวอยู่กับที่ และ เคลื่อนที่ แบบทดสอบการทรงตัวอยู่กับที่ให้นั่งเท้าเดียว ปิดและเปิดตา แบบทดสอบการทรงตัวขณะเคลื่อนที่ ให้เดินบนพื้นราบ 2 ขนาด คือ 2 นิ้ว และ 4 นิ้ว ระยะทาง 8 ฟุต ผีวันละ 30 นาที กำหนด 5 วันต่อสัปดาห์ เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ ผลปรากฏดังนี้

1. โปรแกรมการฝึกแรมบ์สันกับโปรแกรมพลศึกษาทั่วไปสามารถฝึกและพัฒนาทักษะการทรงตัวขณะอยู่กับที่ได้ เช่นเดียวกัน
2. ไม่ปรากฏความแตกต่างของผลการทดสอบการทรงตัวขณะเคลื่อนที่

สกอต (Scott, 1971) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมทางกลไกของ เด็กปกติ และเด็กปัญญาอ่อนเกี่ยวกับการระลึกได้ การฝึกใหม่ และการเรียนรู้ใหม่ เปรียบเทียบกัน โดยการทดสอบการทรงตัว ด้วยเครื่องมือ สเตบิลมิเตอร์ (Stabilometer) ภายหลัง การฝึกแล้ว 28 วัน ทำการทดสอบอีกครั้งพบว่า

1. เด็กปัญญาอ่อนมีการระลึกได้คือพอ ๆ กับเด็กปกติ
2. เด็กปกติมีระดับอัตราของการฟื้นการ เรียนรู้กลไกได้เร็วกว่าเด็กปัญญาอ่อน
3. ค่าความสัมพันธ์ของคะแนนจากการทดสอบการทรงตัว และระดับ ความสามารถทางสติปัญญาของเด็กปัญญาอ่อนสูงกว่าเด็กปกติ

พอล (Paul, 1977) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจเบื้องหลังทาง สังคมของนักกีฬา ซึ่งเป็นตัวแทนของประเทศสหรัฐอเมริกาในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ฤดูหนาว ครั้งที่ 12 ปี ค.ศ. 1976" ภายใบบนสอบถาม ถามนักกีฬาที่เข้าร่วมในการ แข่งขันกีฬานั้น จำนวน 22 คน ทั้งชายและหญิง ผลปรากฏว่า นักกีฬาส่วนมากมาจาก ครอบครัวชั้นกลาง และชั้นสูง ซึ่งได้รับการสนับสนุนด้านกำลังใจและกำลังใจจากผู้ปกครอง นอกจากนี้ ผลจากการวิจัยยังชี้ให้เห็นถึงสถานะทางสังคมของนักกีฬาว่า นักกีฬาจะก้าวหน้า หรือประสบผลสำเร็จในทางกีฬา จะต้องมิฐานะทางการเงิน และทางสังคมเป็นส่วนประกอบ นอกเหนือจากส่วนประกอบอื่น ๆ เช่น คุณภาพของผู้ฝึกสอน ประสบการณ์การแข่งขัน สติปัญญาในเชิงกีฬา เป็นต้น นอกจากนี้การสนับสนุนของชาติ เพื่อนฝูง จะเป็นเครื่องช่วย เผยแพร่ชื่อเสียงของนักกีฬา ทำให้นักกีฬามีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จมากขึ้น

แร (Rae, 1983) ได้ศึกษาทัศนคติของเด็กปกติที่มีต่อเด็กปัญญาอ่อนใน มลรัฐนิวเจอร์ซีย์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการศึกษาพบว่า เด็กปกติที่มีทัศนคติในทางบวก ต่อเด็กปัญญาอ่อน และมีความประสงค์ที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กปัญญาอ่อน ยิ่งไปกว่านั้นการ ศึกษาวิจัยพบอีกว่า หากเด็กปกติมีโอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับความเป็นไปของ เด็กปัญญาอ่อนแล้ว ข้อมูลของเด็กปกติที่จะได้รับจะมีส่วนช่วยให้เด็กปกติมีทัศนคติในทางบวกต่อ เด็กปัญญาอ่อนยิ่งขึ้น

แมทธิวส์ (Mathews, 1984) ได้ศึกษาทัศนคติของครูต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญา ในมลรัฐสลังงอ ประเทศมาเลเซีย ผลการศึกษาพบว่า ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาในระดับปริญญาตรี ให้การยอมรับเด็กมากกว่าครูที่มีวุฒิในระดับอื่น ๆ หากพิจารณาระหว่าง เชื่อชาติแล้วพบว่า ชาวมาเลเซียที่มีเชื้อสายจีนให้การยอมรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญา มากกว่าชาวมาเลเซียที่มีเชื้อสายมาเลย์และอินเดีย ครูที่มีพื้นฐานทางการศึกษาพิเศษให้การยอมรับเด็กมากกว่าครูที่ไม่มีพื้นฐานทางด้านการศึกษาพิเศษ หากพิจารณาโดยรวมแล้วพบว่า ครูส่วนมากยังมีทัศนคติในทางลบต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และยังมีความเห็นว่า การให้การศึกษแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญานั้น ควรแยกออกจากกันอย่าง เด็ดขาดจาก เด็กปกติ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาของแต่ละสถาบัน สรุปได้ว่า ปัญหาที่พบส่วนใหญ่ได้แก่

ปัญหาด้านงบประมาณ

ปัญหาด้านบุคลากร

ปัญหาด้านอุปกรณ์และสนามกีฬา

ปัญหาด้านการประสานงานของกรรมการฝ่ายต่าง ๆ

ปัญหาด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก

ปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์

ในการจัดการแข่งขันกีฬาสเปเชียลโอลิมปิกประเทศไทย ซึ่งเป็นกีฬาที่จัดขึ้นเพื่อบุคคลพิการทางปัญญา ผู้วิจัยคาดว่า จะต้องประสบปัญหาและอุปสรรคในการจัดการแข่งขันบ้าง ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาถึงสภาพปัญหาในการจัดการแข่งขันกีฬาสเปเชียลโอลิมปิกประเทศไทย เพื่อที่จะได้นำปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเนบแก้ไขปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น เพราะกีฬาสเปเชียลโอลิมปิกประเทศไทยนี้มาได้จัดเฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น แต่มีการจัดการแข่งขันกันในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ จนถึงระดับนานาชาติ จึงควรที่จะได้ให้ความสนใจต่อกีฬาสเปเชียลโอลิมปิกดัง เช่นนานาชาติ